

Ole je pomerio zavesu i čkiljeći pogledao u sunce. Nije znao koliko je tačno sati. Ali je znao da je te noći dugo ležao budan. Neki zvuk prenuo ga je iz sna. Otišao je do prozora da pogleda ima li nečega. Tamo je pak bila samo tamna noć, takva tmina da je mogao da vidi Mlečni put kao sjajnu traku na nebu.

Sada je bio dan. Mogao je da gleda sa svog prozora u baštu. Bolje reći u malu divljinu koja je počinjala odmah iza kuće. Fini miris jorgovana dopirao je kroz poluotvoreni prozor. Tu je sve cvetalo i raslo kako i treba da cveta i raste: cveće i trava, žbunje i drveće. Vetar voli da uskomeša semenke i raznese ih pa se tako i ta divljina menja od godine do godine. Pravi raj za gusenice, leptire i bubamare puno zujanja i ptičijeg poja. Čak je i slavuj tu sebi sagradio gnezdo.

Na jednoj strani dvorišta nalazio se jedan stari park koji je bio poznat kao Prinčeva bašta. Možda zbog špalira od ruža i veličanstvenog izgleda stabala drveća. Jedan veliki grab pružao je leti divno senovito sklonište. Na drugoj strani pružala se jedna ravna livada. Pre nekoliko meseci Ole je tamo iz daljine mogao da posmatra rode koje su se vraćale. A tu je bio i napušteni majdan koga je Ole prosto nazivao pustarom. Jer u vreme sušnih dana vetar bi mu nanosio pune oči peska.

Danas je bio jedan takav sušan dan. Ovog proleća neuobičajeno dugo nije pala kiša. Divlja mušmula je preko svojih prvih belih cvetova već pustala tek napupele listove Ole je začkiljio očima kroz prozor u ostatke starih zidina odmah pored ograde. Očekivao je guštera. On se odomaćio u ovoj divljini i voleo je da se u jutarnjim časovima sunča na toplom kamenju.

Veverica se nije sunčala. Bila je suviše nemirna, vrpeljila se, šmugnula je kroz lišće i nestala u granju graba. Ponekad bi Prljavko jurio za vevericom. Prljavko je bio Oleov pas. Zvao se ustvari Bongo. Ali pošto nikad nije bio čist i najradije je boravio tamo u starom majdanu, na mestu gde je majdan bio blatnjava mešavina nekih ostataka vode, štata i peska – i tako je dobio to drugo ime.

I Ole je imao drugo ime. Majka bi ga ponekad zvala "Tražilac stvari". Jer uvek je bilo korisno tamo u divljini imati oči otvorene. Tamo su se mogle naći neobične stvari. Dobar razlog dakle, da se i tog, drugog dana raspusta ne dangubi dugo u sobi. Bez obzira što je ustvari, još bio umoran.

U kuhinji je neko već čangrljao posuđem. Doručak kod Oleta nije dugo trajao. Zgrabio je svoj ruksak, preprečio preko male divljine iza kuće i seo na zid. U međuvremenu je gušter već pobegao. Ole je mogao dakle, neko vreme da uživa na suncu. Zevnuo je. U jednom kratkom trenutku slike su nestale ispred njegovih očiju. Ali već u sledećem je jasno video. Odmah pored zida video je nešto neobično: tu je ležala jedna stara saksija, otvorom okrenuta dole ka travi. Mnogo stvari se tu nalazilo, ali stara saksija nije bila tu zadnjih dana. Ole skoči sa zida i savi se da bi okrenuo staru saksiju. Ali tu nešto izbi na videlo, jedno pismo. Ole shvati da se malo tresu i da drhti. Takva tajnovita pisma postojala su samo u Oleovim knjigama, ali ne i u divljini iza njegove kuće.

Pažljivo je otvorio koverat i iz njega prvo izlete neka ceduljica, a kada je bolje pogleda, vide da je to jedna vozna karta. Rukopis na njoj nije bilo lako dešifrovati. Ole je izgledao malo zbunjeno, ne znajući šta još da očekuje u koverti. Tu je zaista bilo još nešto, sitno savijeno. Jedan papir, koji kada se razvije izgleda kao neka vrsta mape. Bez sumnje – radilo se o mapi skrivenog blaga. A put koji je bio ucrtan na karti počinao je upravo tu gde on stoji i vodio je direktno do šume iza parka. Ole je duboko udahnuo.

Njegov umor je skroz nestao. On stavi voznu kartu i kartu skrivenog blaga na sigurno mesto, u džep svojih pantalona, ali ipak nadohvat ruke, i krenu put šume.

Ole nije često odlazio u šumu. Naime, bojao se malo vukova. U novinama je čitao da su vukovi ponovo viđani u ovim krajevima. Ali je pisalo i to da ljudi ne treba toliko da se boje vukova. Bile su mu poznate i grozne priče o vukovima iz njegovih knjiga. Dakle, bilo je malo straha koji je dolazio iz groznih priča i bila je tu ta velika šuma u kojoj bi trebalo ga je sakriveno blago. Tu se Ole odlučio za potragu za blagom i krenu brzim koracima u šumu.

Na sledećem račvanju puteva izvukao je kartu iz džepa pantalona, da bi bio siguran kuda dalje. Nacrtana je bila uska staza koju je Ole tek trebalo da nađe u toj zgusnutosti šume. Trebalo je dosta napora da se probije kroz nataloženo granje. Konačno put se proširi u malu stazu. I ona je bila tačno ucrtana na karti – uz jedno zagonetno uputstvo: molimo zvonite i uđite.

Zaista, gore u krošnji drveta visilo je jedno zlatno zvonce s kanapom koji je dosezao do zemlje. Ustvari, Ole nije verovao u čuda ali ovaj dan je bio drugačiji od ostalih dana. Ole je povukao kanap i iščekivao. Nakon jasnog zvona, ding-dong, čuo je buku u šiblju. Onda se pred njegovim očima škripeći otvori jedna klapna kao podrumsko okno. „Imas li voznu kartu“ čulo se iz dubine prijateljski, ali glas kao da dolazi iz nekog nepoznatog sveta. „Da, da“ zamuca Ole. Izvuče iz džepa voznu kartu i stavi je iznad otvora u zemlji.

Ubrzo je iz dubine prema gore zazujalo nešto kao lift sa brezovom korpom i to upravo toliko daleko da je Ole kroz otvoreno okno nekako uspeo da se ubaci u korpu. I samo što se smestio u korpu, lift je zajedno s Oleom zazujao prema dole.

Prvo što je Ole primetio beše neki začinjen miris: neka mešavina istrulele jelovine, zemlje i pečuraka. Neko vreme u tom mraku ništa nije mogao da vidi. To se promenilo čim je korpa stigla u neku prostoriju nalik hali, koja je zaista izgledala kao trezor. Na zidovima su sijale male svetiljke i tako obasjavale svetlucave, u policama uredno složene kutije i limenke. Na nekim limenkama je nešto pisalo. „Dobro za dušu“ – pisalo je na jednoj. „Za cvetanje“ – na drugoj, „Svet je pun čuda“ – na trećoj. Čuo se „klik“ i jedna od limenki, kao da ju je neka nevidljiva ruka bacila, ulete u Oleovu korpu. Odmah potom lift je krenuo prema gore. Ole požuri da u svoj ranac ubaci i zlatnu limenku. Poklopac je bio čvrsto zatvoren, ali unutra se mogao čuti tihi zvuk kotrljanja i rolanja.

Ole je shvatio da više nema vremena da otvori limenku. Da bi se vratio u svetlo dana morao je brzo da iskoči kroz okno u svetlost šume. Opet je čuo lupanje. Potom je opet bilo tiho. Više nije bilo naznaka nikakvog tunela koji vodi u dubinu.

Oleu nije trebala karta skrivenog blaga da bi se vratio nazad. Uskom stazom se jedva izvukao do glavnog puta, istrčao je iz šume kao da su ga vukovi jurili i preko zida stropošta se sav umoran u travu. Neko vreme su mu oči bile zatvorene. Ali kada je osetio Priljavkovu vlažnu njušku na svojoj ruci, skoči na noge. Koliko li je dugo spavao ovde na zidu? Ole se osvrnu oko sebe. Pored njega ležala je izvrnuta saksija. Posegnu rukom u svoj ranac. Tu se nalazila limenka – sa njegovim sendvičom. Ništa više!? Onda je dublje tražio i tražio i konačno našao – jednu kuglu.

Ustvari ništa nije bilo neobično da u rancu nađe kuglu. Često je nosio kugle sa sobom zato što je voleo da se igra njima. Ali ova je bila drugačija. Odmah je to primetio. Čim ju je dodirnuo. Staklo je već pri dodiru imalo neku toplinu i kada je Ole izvukao

kuglu iz ranca na svetlo i pogledao to svetlucavo plavo staklo, odmah je bio siguran – nikada do sada nije video takvu kuglu.

Ole zažmuri na jedno oko kako bi drugim gledao kroz staklo kugle prema nebu. Polako je kroz kuglu ispred oka pretraživao nebo. Onda se njegov pogled usmeri na travu livada, na svetli pesak pustare pa na ogromni grab u parku. Sve ta blaga kroz kuglu su odjednom izgledala očaravajuće. Sunce se svo raspršilo u male zlatne iskre. Čak i neki dosadni čoškovi zračili su sada nekom posebnom tajnovitošću.

Kada je Ole kroz kuglu pogledao zid, primetio je još nešto. Skroz gore na vrhu jedne jele, primetio je nešto zlatno. I ako se ne vara, i čuo je nešto – jasan i čist zvuk zvona.

Ole ustvari ne veruje u čuda. Ali tako nekih dana...

Suzan Brant